

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/4/2021
Identifikačné číslo spisu:	8118206839
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8118206839.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. V. Z., bývajúcej v H., Š. XX, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19 C 27/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. septembra 2020 sp. zn. 3 Co 35/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 15. júna 2018 domáhala voči žalovanej náhrady škody vyplatením nemajetkovej ujmy a majetkovej ujmy v celkovej sume 20 008,10 eur s 8 % úrokom z omeškania ročne od 11. júna 2018 do zaplatenia, pričom svoj návrh odôvodnila tým, že písomným podaním zo dňa 19. augusta 2015 sa obrátila na Okresnú prokuratúru v Prešove so žiadosťou o obratnú písomnú informáciu ohľadom konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Prešov pod č.k. OPv 6/02, v rámci ktorého prebiehalo vyšetrovanie krádeže originálu a konceptu vyšetrovacieho spisu KÚV PZ Prešov, č.k. ČVS: KÚV-7/20-1999, ktorý sa týkal trestnej veci žalobkyne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že následne podala na Krajskom súde v Prešove návrh na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Krajskej prokuratúry Prešov, pričom Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 3 S 45/2015-95 zrušil napadnuté rozhodnutia a po tom, čo tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, požiadala opätovne o písomné rozhodnutie vo veci žiadosti zo dňa 19. augusta 2015, kde jej okresný prokurátor v Prešove listom zo dňa 10. januára 2018 odpovedal v zákonom stanovenej lehote, že jej žiadosti vyhovuje a oznamuje jej, že v tomto konaní nebolo vydané žiadne meritórne konečné rozhodnutie vo veci, avšak bolo vydané len procesné rozhodnutie o prerušení trestného stíhania pod sp. zn. OPv 6/02 zo dňa 26. apríla 2002. Mala za to, že je poškodenou osobou, pretože na takéto právne a skutkovo relevantné vyrozkumenie čakala viac ako 2 roky; za preukázané mala aj to, že prokurátori, ktorí vo veci konali nezákonnými postupmi a rozhodnutiami jej spôsobili nielen škodu, ale aj degradáciu a dehonestáciu mena, vysokej odbornosti a dôveryhodnosti jej osoby s

poukazom aj na status advokátky, a tiež zdravotné komplikácie vyústené do operačného zákroku. Následne sa žalobkyňa obrátila so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnu prokuratúru SR dňa 12. februára 2018, ale táto žiadosť bola odmietnutá.

2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 23. januára 2020 č. k. 19 C 27/2018-173 žalobu zamietol a nepriznal žalovanej náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu, upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a súčasne poukázal na to, že pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať súd preukázanú najmä skutočnosť, že zadostučinenie podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobkyňi vzhľadom na jej postavenie v rodine a spoločnosti. V súvislosti s daným prípadom súd prvej inštancie ozrejmil, že hoci okresná prokuratúra mala vec vybaviť v lehote zákonných 16 dní od doručenia, t. j. od 24. augusta 2015, rozhodnutie vydala až dňa 29. septembra 2015, teda oneskorene. Následne bolo preto spolu s rozhodnutím krajskej prokuratúry v správnom konaní zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súd prvej inštancie v kontexte vykonaného dokazovania dospel k záveru, že konanie prokuratúry nebolo spôsobilé vyvolať žalobkyňi žiadnu ujmu, a nie to ujmu ňou tvrdenú, keďže svojim obsahom a podstatou nešlo o závažné porušenie práva. Samotné konštatovanie porušenia práva považoval za dostačujúce. Súd prvej inštancie ďalej poznamenal, že žalobkyňa požadovanú informáciu ohľadom konania vedeného pôvodne pred Vojenskou obvodnou prokuratúrou Prešov pod č. k. OPv 6/02 mala už zo skoršieho konania a aj z tohto dôvodu mal za otázne, či samotné porušenie práva na informácie mohlo v konečnom dôsledku privodiť žalobkyňi tvrdenú škodu. Dodal, že z vykonaného dokazovania sa javí, že žalobkyňa sa cíti byť dotknutá vo svojom osobnom aj profesionálnom živote trestným stíhaním, ktoré sa vedie za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa a nie tým, že jej nebola poskytnutá informácia z Okresnej prokuratúry Prešov a Krajskej prokuratúry v Prešove. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že v súvislosti so skutkom, ktorý žalobkyňa označila za porušenie svojho práva zo strany prokuratúr, je nárok na nemajetkovú ujmu nedôvodný a nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením práva zo strany prokuratúr a vznikom ujmy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. septembra 2020 sp. zn. 3 Co 35/2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 C.s.p. ako vecne správne potvrdil a zároveň nepriznal stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa požiadavky kladené na jeho odôvodnenie podľa § 220 ods. 2 C.s.p. Odvoláciu námietku, že rozsudok vo veci samej bol zákonným sudcom vyhlásený na pojednávaní za osobnej neprítomnosti žalobkyne považoval za nedôvodnú, nakoľko o termíne predmetného pojednávania (dňa 23. januára 2020 o 09.00 hod.) mala samotná žalobkyňa vedomosť, pričom písomné ospravedlnenie jej neúčasti na riadne nariadenom pojednávaní bolo súdu prvej inštancie doručené v deň konania pojednávania až v čase 10.50 hod. V súvislosti s doručením prvoinštančného rozsudku uviedol, že tento bol žalobkyňi doručený dňa 20. apríla 2020 a keďže žalobkyňa zásielku riadne prevzala a zároveň podala odvolanie včas, nebolo možné ohľadom tohto postupu súdu prvej inštancie vzhliadnuť takú intenzitu porušenia procesných práv žalobkyne, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Vo veci samej sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keďže samotné konštatovanie porušenia práva uplatneného žalobkyňou v súlade s Informačným zákonom je dostatočné a nezakladá objektívny nárok na použitie prísnejších ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. mal za nepochybné, že žalobkyňa časť zo žiadaných informácií o predmetnom konaní mala už zo skoršieho konania a o takto teoreticky vzniknutej škode samotná žalobkyňa v priebehu kontradiktórneho sporu neunesla dôkazné bremeno. Odvolací súd pre úplnosť doplnil, že pokiaľ by skutkovým základom pre žalobkyňou tvrdenú škodu v danej veci mala byť skutočnosť, že vo svojom osobnom a profesionálnom živote sa cíti byť poškodená trestným stíhaním, ktoré sa vedie za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa, nebolo možné v tomto procesnom štádiu trestného konania konštatovať existenciu, resp. neexistenciu vzniknutej škody, keďže v danej veci

sa naďalej koná a predmetné trestné stíhanie nebolo zastavené. V tejto časti preto vyhodnotil žalobu ako predčasne podanú. Napokon sa odvolací súd stotožnil aj s rozhodnutím o zamietnutí uplatnenej majetkovej ujmy žalobkyne, a to poštovného, keďže súd prvej inštancie správne uzavrel, že majetkovú ujmu predstavujú výdavky a trovy súvisiace so správnym konaním a o týchto trovách konania už rozhodol samotný správny súd. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že napadnutý rozsudok je nezákonný a nepreskúmateľný, trpiaci nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Ďalej poukázala na datovanie súdu prvej inštancie k 23. januáru 2020, avšak zaslaný jej bol v rozpore s § 223 ods. 1, ods. 3 C.s.p. až 17. apríla 2020. Dovolateľka v tejto súvislosti oponovala tým, že uvedený rozsudok bol vyhlásený za jej osobnej neprítomnosti, hoci riadne a včas oznámila svoju práceneschopnosť. V ďalšej časti dovolania žalobkyňa zhodne s podaným odvolaním v tejto veci podrobne popísala skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzovala opodstatnenosť a dôvodnosť uplatneného nároku. Súčasne vytkla zákonnej sudkyňi súdu prvej inštancie, že nesprávne vyhodnotila z obsahového hľadiska jej podanie z 10. decembra 2019 ako zmenu žaloby, resp. zmenu skutkových tvrdení. Napokon vo vzťahu k uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy konštatovala vecnú nesprávnosť a nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, v súvislosti s ktorými zdôraznila význam objektívneho hľadiska pri posudzovaní existencie ujmy v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy. Z týchto dôvodov navrhla rozsudky súdov nižších inštancií zrušiť a vyhovieť jej žalobe v celom rozsahu.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za skutkovo a právne správny a plne sa stotožnila s jeho odôvodnením. Navrhla podané dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1, ods. 2 písm. a/ C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietala nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdov oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými relevantnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

13.1. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súdov zrozumiteľne objasnili, z akého dôvodu mali za to, že porušenie Informačného zákona v danej veci nebolo natoľko závažné, aby bolo spôsobilé vyvolať žalobkyňu tvrdenú ujmu a prečo je postačujúce iba samotné konštatovanie porušenia práva v predmetnej veci. Zároveň dostatočne objasnili svoje závery o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou vo vzťahu k teoreticky vzniknutej škode. Nad rámec rozsahu podanej žaloby sa súdy vyjadrili aj k eventuálnemu vzniku škody v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania, ktorý sa voči žalobkyňi vedie za skutok zneužívania právomoci verejného činiteľa. Odvolací súd sa napokon dôsledne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobkyne ohľadom doručenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvej inštancie a neprítomnosti žalobkyne na pojednávaní, na ktorom bolo rozhodnutie vyhlásené.

13.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za

procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Dovolaťka ďalej spája zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorú neodstránil ani odvolací súd, s nesprávnym vyhodnotením jej podania z 10. decembra 2019, ktorého obsah posúdil súd prvej inštancie ako zmenu žaloby.

14.1. Dovolaťka súd po preskúmaní obsahu predmetného podania a následného postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nedošlo k namietanej vade podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Dovolaťka v podaní označenom ako „Stanovisko, návrhy na vykonanie dokazovania“ poukázala na priebeh iného konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom vystupovala ako žalovaná strana, pričom v súvislosti s ním detailne popísala svoju právnu argumentáciu. V nadväznosti na to potom navrhla vykonať ďalšie dôkazy preukazujúce opodstatnenosť podanej žaloby v preskúmvanej veci (vyžiadanie si vyšetrovacích spisov a vyžiadanie si informácie z okresných súdov Poprad, Kežmarok a Spišská Nová Ves). Súd prvej inštancie na bezprostredne nasledujúcom pojednávaní konanom dňa 23. januára 2020 uznesením nepripustil zmenu žaloby navrhovanú predmetným podaním, a súčasne zamietol návrhy žalobkyne na vykonanie dokazovania. Vzhľadom na obsah podania dovolací súd konštatuje, že postupom súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť k ujme na procesných právach žalobkyne, a teda ani k založeniu vady zmätočnosti. Súd prvej inštancie postupoval z hľadiska procesnej opatrnosti správne, ak tvrdenia uvedené v predmetnom podaní posúdil ako zmenu rozhodujúcich skutkových skutočností. Potom postupujúc v súlade so zákonným ustanovením § 142 ods. 1 C.s.p. na najbližšom pojednávaní rozhodol o (ne)prípustnosti navrhovanej zmeny žaloby, keď mal za to, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Navyše, súd prvej inštancie zamietol návrhy žalobkyne na vykonanie dokazovania nadväzujúce na „nové“ skutočnosti uvádzané v predmetnom podaní, a preto ani nesprávne posúdenie úmyslu žalobkyne (ne)disponovať s predmetom konania by v konečnom dôsledku nevedlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 C.s.p.). Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Dovolaťka súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

15. Dovolaťka ďalej súdu prvej inštancie vytýkala, že vyhlásil rozsudok na pojednávaní v jej osobnej neprítomnosti.

15.1. K tomu dovolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 25. novembra 2019 (č. l. 82 a nasl. spisu) vyplýva, že osobne prítomná žalobkyňa okrem iného vzala na vedomie dátum ďalšieho pojednávania s termínom 23. januára 2020 o 09:00 hod. na č. dv. 306 a tiež skutočnosť, že už nebude písomne predvolávaná. Dňa 23. januára 2020 o 10:50 hod., teda v deň nariadeného

pojednávania, bola súdu prvej inštancie doručená žiadosť žalobkyne o ospravedlnenie svojej osobnej neúčasti na pojednávaní z dôvodu svojej pracovnej neschopnosti (č. l. 166 spisu), kde súčasne uviedla, že súhlasí s konaním a rozhodnutím vo veci aj za jej osobnej neúčasti. Ako vyplýva zo zápisnice z predmetného pojednávania (č. l. 164 a nasl. spisu), pojednávať sa začalo o 9:00 hod. a po tom, čo súd preveril ospravedlnenia doručené v uvedený deň, rozhodol o konaní v neprítomnosti žalobkyne a následne vyhlásil rozsudok vo veci samej. Vzhľadom na uvedené považoval dovolací súd námietku žalobkyne o vyhlásení rozsudku v jej neprítomnosti za irelevantnú.

16. Dovolateľka tiež namieta pochybenia pri doručovaní rozsudku súdu prvej inštancie poukazujúc najmä na časový odstup od vyhlásenia rozhodnutia po odoslanie písomného vyhotovenia žalobkyni a porušenie ustanovenia § 223 C.s.p.

17. Z obsahu preskúmaného spisu vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 23. januára 2020, ku ktorému dňu je aj datovaný. Dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na č. l. 167 spisu, ktorý obsahuje súhlas predsedu súdu s predĺžením lehoty na napísanie rozhodnutia do 23. marca 2020 tak, ako to predpokladá ustanovenie § 223 ods. 3 C.s.p. Je síce pravdou, že v uvedenej lehote nebol rozsudok súdu prvej inštancie písomne vyhotovený - a to aj s ohľadom na opätovnú žiadosť o predĺženie lehoty na napísanie rozhodnutia doručenú predsedovi súdu až 16. apríla 2020 (č. l. 181 spisu), ktorej napokon nebolo vyhovené - uvedený nedostatok v procesnom postupe súdu prvej inštancie však podľa názoru dovolacieho súdu nedosiahol takej intenzity porušenia procesných práv žalobkyne, ktorá by mala za následok porušenie jej práva na spravodlivý proces.

17.1. V súvislosti so samotným procesom doručovania rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd považoval za podstatnú informáciu o výsledku doručenia listinného rovnopisu pripojenú k č. l. 180 spisu, z ktorej vyplýva úspešné doručenie rovnopisu rozsudku súdu prvej inštancie žalobkyni dňa 20. apríla 2020. Vychádzajúc potom z prezumpcie správnosti údajov uvedených v informácii o výsledku doručenia podľa § 31a ods. 6 zákona č. 305/2013 o e-Governmente (ďalej len „zákon o e-Governmente“) je namieste konštatovanie, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalobkyni riadne doručený. Dovolací súd pre úplnosť pripomína, že súd prvej inštancie postupoval v zmysle § 31a zákona o e-Governmente, podľa ktorého orgán verejnej moci odosiela elektronický úradný dokument správcovi modulu elektronického doručovania, ktorý prostredníctvom modulu elektronického doručovania bezodkladne zabezpečí jeho doručenie do elektronickej schránky adresáta, a ak elektronickej schránky adresáta nie je aktivovaná, zabezpečí jeho doručenie adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že listinný rovnopis elektronického úradného dokumentu má rovnaké právne účinky ako elektronický úradný dokument, z ktorého bol vyhotovený, pričom doručenie listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu má rovnaké právne účinky ako doručenie elektronického úradného dokumentu. O uvedenom (a zároveň správnom) postupe svedčí už spomínaná informácia o výsledku doručenia (doručenka) pripojená k č. l. 180 spisu. Ani tento postup súdu prvej inštancie preto nebol spôsobilý zaťažiť konanie vadou predpokladanou ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p.

18. Napokon z argumentácie dovolateľky obsiahnutej v dovolaní (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 C.s.p.) vyplýva jej spochybňovanie právneho posúdenia veci samej s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky. Dovolací súd na tomto mieste uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18.1. Pre prípad, že sa dovolateľka predmetnou argumentáciou domáha dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolací súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru (publikované rozhodnutie R 71/2018), v zmysle ktorej patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“

predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ sa ale nenapĺňa rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), krajských súdov Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Českej republiky, ani Európskeho súdu pre ľudské práva (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 165/2018, 6 Cdo 79/2017, 8 Cdo 102/2017). Dovolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nie je ani Ústavný súd Českej republiky (3 Cdo 38/2019). V dovolaniach, prípustnosť ktorých je vyvodzovaná z tohto ustanovenia, nemožno preto (úspešne) poukazovať na rozhodnutia uvedených súdov. Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odlišné od riešenia danej otázky týmito súdmi, nemôže ísť o „odklon“ relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (3 Cdo 204/2018).

18.2. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalobkyne niet žiadnych pochybností o tom, že žalobkyňa nekonkretizovala právnu otázku, na riešení, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznačila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (splňajúcu parametre v zmysle vyššie uvedeného výkladu), od záverov ktorej sa odvolací súd odklonil. Samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 C.s.p.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 C.s.p. dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.